THE POWER OF WORDS IN INTERNATIONAL RELATIONS

Oana Elena Gălățeanu
Assoc. Prof.,PhD., „Dunărea de Jos" University of Galați

Abstract:The present study aims at highlighting the importance and force which the words have in International Relations and in International Law which governs them.
The analysis starts from some examples from nowadays reality, where ways of word's usage by some senior officials and chiefs of staff are highlighted.

Keywords: word, force, international relations, international law, effects

I.
1) ″Valeri Kuzmin, ambasadorul Rusiei, întîlnire cu Marcel Ciolacu, Preşedintele Camerei Deputaţilor: schimb de opinii privind perspectivele reluării dialogului interparlamentar ruso-român.
Este vorba de o vizită ptotocolară şi de curtuazie la Preşidenţia Camerei Deputaţilor. Ambasadorul rus i-a transmis o adresă de felicitare din partea Preşedintelui Dumei de Stat a Adunării Federale a Federaţiei Ruse, domnul Viaceslav Volodin, cu ocazia alegerii în noua funcţie.″[1]

2) ″Premierul Viorica Dăncilă, care în martie anunţa că România îşi va muta ambasada din Israel de la Tel Aviv la Ierusalim, susţine (acum) că, Klaus Iohannis trebuie să îşi assume o decizie în privinţa mutării ambasadei, afirmînd : ″dar Preşedintele nu spune nimic, nică că nu va muta ambasada, nici că o a muta″.″ [2]

3) Şeful diplomaţiei britanice, ministrul de externe Jeremy Hunt îl acuză pe D. Trump de lipsă de respect faţă de Marea Britanie: ″este inacceptabil″. În replica la afirmaţiile Preşedintelui American care l-a atacat pe ambasadorul Regatului Unit şi pe Theresa May.
Donalt Trump a spus despre ambasadorul Kim Darroch că este ″un tip foarte stupid″, ca reacţie la scandalul legat de scurgerea unor telegrame diplomatice în care ambasadorul britanic spunea că Trump este ″inapt, incompetent şi instabil″. Totodată, a criticat-o pe Theresa May pentru modul ″prostesc″ în care a gestionat Brexitul, comentînd că aceasta i-a ignorant sfaturile.[3]

II.
Ce sunt cele prezente mai sus? Sunt evenimente reale manifestate în relaţiile internaţionale alee societăţii omeneşti actuale. Am relatat aceste exemple din relaţiile ce u loc în comunitatea internaţională dorind să subliniez faptul că toate au un element comun: toate evidenţiază rolul pe care îl ocupă *cuvîntul* şi în cadrul acestor relaţii, un rol extrem de important în opinia noastră.

[1] Hotnews.ro, din data de 10.07.2019
[2] Hotnews.ro, din data de 11.07.2019
[3] Hotnews.ro, din data de 10.07.2019

BDD-A30486 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:47:11 UTC)

Cuvîntul are mai multe sensuri. Potrivit dicţionarului limbii noaste, *cuvîntul* este un gînd, o idee exprimată prin vorbe. Mai înseamnă şi o promisiune, un angajament asumat, precum şi înţelegere, pact, acord sau convenţie[4].

Comunicarea este definită ca fiind un mijloc de a stabili legături, cît şi ca raport, relaţie, legătură. În sfera relaţiilor internaţionale comunicarea este interpretată şi ca fiind un schimb de informaţii între state, cît şi între orgnizaţii şi organisme internaţionale care intră în diverse raporturi în domenii diferite- economic, politic, military, cultural, spiritual, ş.a.

Cert este că o comunicare eficientă depinde de mult mai multe decît de vorbire şi ascultare, persoanele intrînd în legături şi prin colaborare, corectitudine şi respect reciproc.

Diplomaţia este definite într-unul dintre dicţionarele de relaţii internaţionale ale sec.XX ca fiind unul dintre instrumentele fundamentale ale relaţiilor internaţionale[5]. Încî de la începuturile ei diplomaţia a reprezentat o procedură potrivită de comunicare interinstituţională, ea fiind apreciată drept o artă de a conduce şi negocia între cei care reprezintă state ori grupuri. În plan international diplomaţii sunt cei care, de regulă, negociază tratatele internaţionale, anterior ca acestea să fie adoptate de oamenii politici de la nivel national.

Diplomaţia e apreciată de unii specialişti ca fiind cea care fixează modurile şi procedurile de negociere cu alte state[6]. Comunicarea diplomatică recurge la operaţiuni prin care exprimarea ideilor se face în formele cele mai tăioase precum: transmiterea de mesaje cu snsuri precise ori induse, verbale ori nonverbal, semnarea de documente internaţionale şi tratate, alegerea unor atitudini publice vis-à-vis de o serie de aspecte, ţinere de discursuri[7].

Diplomaţia se apreciază a fi o emblem a comunităţii internaţionale şi dovada unei naţiuni civilizate. Este caracterizată de indulgenţă, tact şi politeţe, cît şi de modalităţile de utilizare a limbajului. Deţinerea puterii e determinate de priceperea de a stăpîni sensul cuvintelor şi ideilor. În diplomaţie a spune înseamnă face, a face înseamnă a spune, şi orice gest reprezintă un mesaj[8].

În prezent preocupările în domeniul diplomaţiei vizează preponderenţa utilizării unui limbaj etalonat, perfecţionat şi manierat, capabil să treacă peste impedimentele de cultură naţională şi peste cele existente în momentul negocierilor.

În diplomaţie incertitudinea este privită ca o rezolvare original şi eficientă, ea însemnînd *nu am spus niciodată aceasta, să nu înţelegem ceva ce nu s-a spus şi s-a scris, aceasta nu e ce am vrut să spun.* O activitate diplomatică reuşită e susţinută de ascunderea ipocriziei şi redefinirea nereuşitelor[9].

Limbajul diplomatic e guvernat de două reguli fundamentale:

1. niciodată să nu i se spună în mod direct celuilalt că a greşit, ci să fie folosită o modalitate potrivită pentru a-l face să înţeleagă el aceasta,
2. o persoană nu spune cee ace spune, ci cee ace îi face pe receptori să simtă[10].

Diplomaţia constituie un domeniu în care ceremonialul, persuasiunea, talentul de a negocia şi invariabilul au urmări rapide în măsura în care se stăruie în utilizarea lor.

În sfera relaţiilor internaţionale hotărîrile importante ce sunt luate îi vor afecta pe cetăţenii mai multor state, motiv pentru care a cunoaşte arta limbajului diplomatic este un

[4] https://dexonline.ro
[5] Dicţionar de relaţii internaţionale. Secolul XX, coordonator Maurice Vaisse, Ed. Polirom, seria Collegium, Bucureşti 2008, pp. 107-108
[6] Vîlceanu Alina, Limbajul diplomatic în relaţiile internaţionale, Analele Univ. C-tin Brâncuşi, Tg.Jiu, Seria Litere şi Ştiinţe Sociale nr.2/2008, pp.137-144
[7] mariusghelezan.ro/comunicarea-in-diplomatie.html
[8] idem
[9] idem
[10] Vîlceanu Alina, Limbajul diplomatic în relaţiile internaţionale, Analele Univ. C-tin Brâncuşi, Tg.Jiu, Seria Litere şi Ştiinţe Sociale nr.2/2008, pp.137-144

BDD-A30486 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:47:11 UTC)

element extrem de important. Situaţia lipsei unor cunoştinţe în acest domeniu ar putea atrage chiar jugnirea unor persoane şi nereuşita în încheierea unor acorduri internaţionale. Aceasta în condiţiile în care limbajul diplomat ar trebui să ducă tocmai la o bună înţelegere între cei care formează comunitatea internaţională.

III.

Pe lîngă limbajul diplomatic, un alt aspect extrem de important al relaţiilor internaţionale se referă la dreptul international. La nivelul comunităţii internaţionale relaţiile sunt fundamentate pe acest drept, el cuprinzînd totalitatea acelor reguli pentru a reglementa raporturile internaţionale. Scopul acestuia este de a garanta o funcţionare şi o dezvoltare ermonioasă a comunităţii internaţionale.

Unii specialişti au apreciat că dreptul, ca alcătuire normative, este un *cuvînt* care se impune tuturor şi se interpune între fiecare om şi reprezentarea sa asupra lumii.[11] Francezul A. Jeammaud susţine că ″legea e un enunţ care, datorită includerii sale într-un ansamblu socialmente considerat ca normative, îndeplineşte o funcţie de model de evaluare, de instrument de măsură pentru acţiune″[12].

Dreptul international se bazează pe o serie de reguli cu valoare de principia. Unul dintre principiile fundamentale ale acestuia (prevăzut în Declaraţia O.N.U din 1970, în art.2) este principiul *pacta sunt servanda,* adică, îndeplinirea cu bună credinţă a obligaţiilor internaţionale asumate. Acest principiu îşi are originea în evul mediu, unde formularea sa în forma de început fost *pax servetur, pacta custodiantur*. În secolul XIII această regulă s-a transformat în obligaţie juridică, Franţa incluzînd-o în Codul civil în secolul XVI, în art.1134 care preverea: ″convenţiile legal formate ţin loc de lege pentru cei care le-au încheiat″[13].

În contextul dreptului international, conform Declaraţiei Adunării Generale a O.N.U, fiecărui stat îi revine îndatorirea de a-şi îndeplini cu bună credinţă obligaţiile la care s-a angajat şi de a respecta normele cu character general, recunoscute dreptului international, precum şi a celor incluse în tratatele legal încheiate la care devenit parte.

În limbaj comun credem că *buna-credinţă* impusă de acest principiu *pacta sunt servanda,* poate fi rezumat la regula respectării *cuvîntului* dat. Din nou cuvîntuui I se acordă, deci, o importanţă extrem de mare, decisivă chiar. Considerăm că este firesc şi absolut necesar să fie aşa,dat fiind caracterul consensual al dreptului international, baza acestuia fiind reprezentată de acordul de voinţă al statelor. Acestea, în dubla lor calitate de creatoare şi destinatare a normelor de drept international, sunt interesate, evident, în punerea în aplicare a lor, ţinînd cont de interesul national, raporturile de putere, ideile politice şi tradiţii. Această realitate dă obligativitatea dreptului internaţional[14].

Juristul frncez de renume Josseraand susţinea că : ″din toate timpurile, au considerat că respectul datorat cuvîntului dat teste una dintre axiomele fundamentale care, provenite din dreptul natural, au trexut în toate legislaţiile″[15].

IV. Concluzii

Din cele analizate putem cu siguranţă concluziona că, întocmai ca în toate domeniile vieţii sociale, şi în sfera relaţiilor internaţionale cuvîntul este extrem de important. Această importanţă este evidenţiată în limbajul diplomatic, care este, în mod real, cel mai important în

[11] Alain Supiot, Homo juridicus. Eseu despre funcţia antropologică a dreptului, ed. Rosetti Educaţional, Bucureşti 2011, p.33
[12] cf. ″La rigle du droit comme modèle″, Rec.Dalloz, 1990, chr p.199)
[13] Alain Supiot, Homo juridicus. Eseu despre funcţia antropologică a dreptului, ed. Rosetti Educaţional, Bucureşti 2011, p.158
[14] A. Năstase, C.Jura, F. Coman, 14 prelegeri de drept internaţional public, Ed. C.H.Beck, Bucureşti 2019, p.30
[15] civilistul L.Josserand în Le contract dirigé, Recueil hedbomadaire Daloz,1933,no.32

BDD-A30486 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:47:11 UTC)

practica diplomatică. Limbajul este pentru diplomați instrumentul cel mai important. Specialistul orator utilizează limbajul și recurge la formula cea mai potrivită și la modurile corecte de exprimare.[16]

În dreptul internațional , de asemenea cuvîntul și respectarea cuvîntului dat sunt esențiale, încălcarea acestei reguli putînd antrena răspunderea destinatarilor acestor norme de drept ce le încalcă, în condițiile legii. Principiul *pacta sunt servanda* este întemeiat pe necesitatea garantării și păstrării păcii sociale.

Importanța cuvîntului în cadrul relațiilor internaționale este recunoscută de toți cei care formează comunitatea internațională. Așa cum s-a subliniat și în doctrină, statutul cuvîntului diferă în raport de civilizații. Occidentul îi atribuie un loc de bază. Africa a văzut în el principiul care conduce lumea. Cultura chineză acordă limbajului cea mai mare importanță[17] .

În concluzie, *cuvîntul* deține o forță pe care trebuie să o conștientizăm întrucît așa cum poate clădi, el poate deteriora. De îndată ce a fost spus, el naște reacții, genera opinii și produce urmări ce cu greu sau deloc pot fi reparate.

Cuvîntul influențează nu doar starea oamenilor și cultura unui neam, ci și relațiile internaționale și evoluția lor.

BIBLIOGRAPHY

1. A. Năstase, C.Jura, F. Coman, 14 prelegeri de drept internaţional public, Ed. C.H.Beck, Bucureşti 2019
2. Alain Supiot, Homo juridicus. Eseu despre funcţia antropologică a dreptului, ed. Rosetti Educaţional, Bucureşti 2011
3. Maurice Vaisse , coordinator Dicţionar de relaţii internaţionale. Secolul XX, Ed. Polirom, seria Collegium, Bucureşti 2008
4. Alina Vîlceanu, Limbajul diplomatic în relaţiile internaţionale, Analele Univ. C-tin Brîncuşi, Tg.Jiu, Seria Litere şi Ştiinţe Sociale nr.2/2008

Alte surse:

5. https://dexonline.ro
6. Hotnews.ro
7. mariusghelezan.ro/comunicarea-in-diplomatie.html

[16] Vîlceanu Alina, Limbajul diplomatic în relaţiile internaţionale, Analele Univ. C-tin Brâncuşi, Tg.Jiu, Seria Litere şi Ştiinţe Sociale nr.2/2008, pp. 143

[17] Alain Supiot, Homo juridicus. Eseu despre funcţia antropologică a dreptului, ed. Rosetti Educaţional, Bucureşti 2011, p.141

BDD-A30486 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:47:11 UTC)